

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

Caput quintum. Jesus de semine Jesse & Davidis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

Cur hanc Jacobi predictionem, aliasque complures ad Messiam pertinentes, Christus, Apostoli, & Evangelistae in testimonium non protulerint. Oic. 11, 1.

XXV. Concludemus disputationem hanc in tollendo scrupulo, quem movet Pererius, nec eximit. Quari posse ait cur hoc Jacobi oraculum ad fidem sibi conciliandam, neque Christus Jesus, neque Apostoli, neque Evangelistae in testimonium adduxerint. Tum respondet propterea id evenisse, quod inde cognosci tantum potuerit hoc tempore venturum fuisse Messiam, quo natus est Jesus, at Jesum esse Messiam illum, neutiquam inde colligi. Quae mihi parum omnino roboris videtur habere responsio: nam pari ratione praedictio haec Oseae: *Ex Aegypto vocavi Filium meum*, Filium quidem ex Aegypto vocatum in praenuntiat; at eum esse Jesum non ostendit. Itaque ab ea proferenda Matthaeus poterat abstinere, quod tamen non fecit. Nos hanc in Parallelisimam retulimus, non quasi solam per se probare existimemus Jesum esse Messiam, sed quod una cum aliis omnibus spectata, in unum Jesum quadrare possit. Quocirca poterat Matthaeus, alique Evangelistae nobilem hanc Jacobi prophetiam non omittere. Plurima occurrunt in Veteri Testamento generis ejusdem vaticinia, quae Messiam respicere fatentur Judaei, ad Jesum pertinere praecise negant; quorum tamen auctoritatem usurparunt Evangelistae: plurima etiam e contrario occurrunt ab iis praetermissa, quae Christum Jesum mere respiciunt. Aliud igitur causae fuisse censeo, quamobrem hoc Jacobi testimonium in Novo Testamento non comparere: nempe quod neque Christo, neque Apostolis, neque Scriptoris sacris propositum unquam fuerit Prophetarum oracula sigillatim recensere, cum Testamentum Vetus ad unum Christum spectare, in eoque finem ac *πληρωμα* nactum esse scirent. Totum igitur Testamentum Vetus sibi recitandum putassent, si prophetis pugnare voluissent. At pauculis his verbis rem totam Christus concludebat: *Habent Moysen & Prophetas, audiant illos: rursus: Scrutamini Scripturas, quia vos putatis in ipsis vitam aeternam habere, & ille sunt quae testimonium perhibent de me: & paulo post: Nolite putare quia ego accusaturus sum vos apud Patrem: est qui accusat vos Moyses, in quo vos speratis. Si enim crederetis Moysi, crederetis forsitan & mihi; de me enim ille scripsit.* His admonitionibus Christus Jesus Judaeos in memoriam vaticiniorum ad se pertinentium revocabat, ut quotiescunque ea sibi praelegerentur, quod in Synagogis fieri consueverat quotis quibusque sabbathis, pium adhererent animum & veritatis studiosum, & in se exitum haec habuisse agnoscerent.

Luc. 16. 29.
Joh. 5. 39. 45.
46.

CAPUT V.

Jesús de semine Jesse & Davidis.

2. REG. 7. 4, 5, & seq. Ecce sermo Domini ad Nathan dicens, *Vade & loquere ad servum meum David: ..... Cum completi fuerint dies tui, & dormieris cum patribus tuis, suscitabo semen tuum post te, quod egredietur de utero tuo, & firmabo regnum ejus: ipse aedificabit domum nomini meo, & stabiliam thronum regni ejus usque in sempiternum. Ego ero ei in patrem, & ipse erit mihi in filium ..... Et fidelis erit domus tua, & regnum tuum usque in aeternum ante faciem tuam, & thronus tuus erit firmus jugiter.* Et 1. Par. 17. 11, & seq. & 22. 6. & 28. 6.

Psal. 88. 4, & seq. *Disposui testamentum electis meis, juravi David servo meo, usque in aeternum preparabo semen tuum ..... Et ponam in seculum seculi semen ejus ..... Semel juravi in sancto meo, si David mentiar, semen ejus in aeternum manebit.*

Isa. 11. 1, & seq. *Et egredietur virga de radice Jesse, & flos de radice ejus ascendet, & requiescet super eum spiritus Domini ..... In die illa radix Jesse, qui stat in signum populorum, ipsum gentes deprecabuntur.*

MATTH. 1. 1, & seq. *Liber generationis Jesu Christi, filii David, filii Abraham ..... Jesse autem genuit David regem. David autem rex genuit Salomonem ..... genuit Joseph, virum Mariae, de qua natus est Jesus, qui vocatur Christus.*

Matth. 1. 20. *Joseph fili David, noli timere accipere Mariam conjugem tuam.*

Matth. 9. 27. *Et transiente inde Jesu, secuti sunt eum duo caeci, clamantes & dicentes, Misere nostri, fili David.*

Matth. 12. 23. *Et stupebant omnes turbae, & dicebant, Numquid hic est filius David?*

Matth. 15. 22. *Et ecce mulier Chanaan a sinibus illis egressa clamavit dicens ei: Misere mei, Domine fili David.*

Matth. 20. 30, 31. *Et ecce duo caeci sedentes secus viam audierunt quia Jesus transiret, & clamaverunt dicentes: Domine, miserere nostri, fili David. Turba autem increpabat eos, ut tacerent: at illi magis clamabant dicentes: Domine, miserere nostri, fili David.*

Et Marc. 10. 46. & Luc. 18. 38, 39.

Matth. 21. 9. *Turba autem quae praecedebat, & quae sequebatur, clamabant: dicen-*

Jerem. 23. 5, 6. Ecce dies veniunt, dicit Dominus, & suscitabo David germen justum, & regnabit rex, & sapiens erit, & faciet iudicium & iustitiam in terra. In diebus illis salvabitur Juda, & Israel habitabit confidenter: & hoc est nomen, quod vocabunt eum, Dominus justus noster.

Jerem. 33. 15, & seq. In diebus illis & in tempore illo germinare faciam David germen iustitiae: faciet iudicium & iustitiam in terra. . . . . Hac dicit Dominus, Si irritum potest fieri pactum meum cum die & pactum meum cum nocte, ut non sit dies & nox in tempore suo: & pactum meum irritum esse poterit cum David servo meo, ut non sit ex eo filius qui regnet in throno eius.

tes, Hosanna filio David.

Matth. 21. 15. Videntes autem Principes Sacerdotum & Scriba mirabilia quae fecit, & pueros clamantes in Templo & dicentes, Hosanna filio David.

Matth. 22. 41, 42. Congregatis autem Pharisaeis interrogavit eos Iesus dicens, Quid vobis videtur de Christo? cuius filius est? Dicunt ei, David. Et Marc. 12. 35. Et Luc. 20. 42.

Luc. 1. 26, 27. In mense autem sexto, missus est Angelus Gabriel à Deo in civitatem Galilae, cui nomen Nazareth, ad Virginem desponsatam viro, cui nomen erat Ioseph, de domo David.

Luc. 1. 31, 32. Vocabis nomen eius Iesum: hic erit magnus, & filius Altissimi vocabitur, & dabit illi Dominus Deus sedem David patris eius, & regnabit in domo Jacob in aeternum, & regni eius non erit finis.

Luc. 1. 69, 70. Et erexit cornu salutis nobis in domo David pueri sui. Sicut locutus est per os Sanctorum, qui à seculo sunt, Prophetarum eius.

Luc. 2. 4. Ascendit autem & Ioseph à Galilea, de civitate Nazareth, in Judaeam, in civitatem David, quae vocatur Bethlehem, eo quod esset de domo & familia David.

Luc. 3. 23, 31. Et ipse Iesus erat incipiens quasi annorum triginta, ut putabatur, filius Ioseph, qui fuit Heli. . . . . qui fuit Nathan, qui fuit David.

Joh. 7. 42. Nonne Scriptura dicit, quia ex semine David, & de Bethlehem castello, ubi erat David, venit Christus?

Act. 13. 23. Hujus (David) Deum ex semine, secundam promissionem, eduxit Israel Salvatorem Iesum.

Rom. 1. 1. Paulus segregatus in Evangelium Dei, quod ante promiserat per Prophetas suos in Scripturis sanctis, de filio suo, qui factus est ei ex semine David secundum carnem.

Rom. 15. 12. Et rursus Isaias ait, Erit radix Jesse, & qui exurget regere gentes: in eum gentes sperabunt.

2. Tim. 2. 8. Memor esto Dominum Iesum Christum resurrexisse à mortuis, ex semine David.

Apoc. 5. 5. Ecce vicit leo de tribu Juda, radix David.

Apoc. 22. 16. Ego Iesus misi Angelum meum testificari vobis haec in Ecclesiis, ego sum radix & genus David.

I. Defenditur testimonium è 2. Reg. 7. 4, & seq. II. Defenditur testimonium ex Isa. 11. 1, & seq.

I. **D**E PROMPTUM è libri secundi Samuelis capite septimo testimonium, Defenditur quo Davidi templum Deo excitare paranti futurum denuntiat Nathan, testimonium ut id olim exequatur prognatus ipso filius, cuius regnum secula durando vincet; è 2. Reg. 7. hoc, inquam, testimonium quoniam anceps est & vocari potest in controversiam, nos è 2. Reg. 7. 4, & seq.

Christo Jesu certis argumentis addicemus. Idem eo est vaticiniorum genere, quibus multiplex inest significatio. Quædam enim ejus partes Christo Jesu & Salomoni communes sunt; puta Davide prognatum esse; Dei Filium esse, Christum natura, Salomonem gratia; Deo templum extruere; regem esse. Quædam ad Salomonem solum spectant: *Si inique aliquid gesserit, arguam eum in virga virorum, & in plagis filiorum hominum.* Christo autem soli hæc competunt: *Stabilitam thronum regni ejus usque in sempiternum: atque hoc etiam: Et fidelis erit domus tua, & regnum tuum usque in æternum ante faciem tuam, & thronus tuus erit firmus jugiter.* Regnum enim Salomonis æternum non fuit. Perennitatem sine carituram illic designari ostendit hoc loquendi genus, **עליון**, quo utitur Scriptor sacer. Scitum est enim Maimonide: **עליון**, non necessario significat æternitatem, nisi ei conjungatur **עליון**; idque vel post illud, ut **עליון**, vel ante, **עליון**. Idem arguitur præterea ex compluribus Scripturæ sacræ testimoniis, in quibus Davidi regnum promittitur, non diuturnum solum, quod in temporario Judæa regno verum fuit, sed nullis omnino annorum curricula determinandum, quod in solo Christi Jesu regno evenit. Tale hoc est ex octogesimo octavo Psalmo:

Maim. More
Nevoch, Part.
2. cap. 28.

Et ego primogenitum ponam illum, excelsum præ regibus terræ. In æternum servabo illi misericordiam meam, & testamentum meum fidele ipsi. Et ponam in seculum seculi semen ejus, & thronum ejus sicut dies calis. . . . Semel juravi in sancto meo, si David mentiar: semen ejus in æternum manebit, & thronus ejus sicut sol in conspectu meo, & sicut Luna perfecta in æternum, & testis in celo fidelis. Et illud Isaiæ de Christo: Multiplicabitur ejus imperium, & pacis non erit finis: super solium David, & super regnum ejus sedebit, ut confirmet illud & corroboret in judicio & justitia, à modo & usque in sempiternum. Necnon illud

Psalm. 88. 28.
& seq.

Isa. 9. 7.

Jeremias: Quia hæc dicit Dominus, Non interibit de David vir qui sedet super thronum domus Israël: deinde: Hæc dicit Dominus, Si irritum potest fieri pactum meum cum die, & pactum meum cum nocte, ut non sit dies & nox in tempore suo; & pactum meum irritum esse poterit cum David servo meo, ut non sit ex eo filius qui regnet in throno ejus. Et istud

Jer. 33. 17.

Jer. 33. 20. 21.

Danielis de Christi regno: In diebus autem regnorum illorum suscitabit Deus calis regnum, quod in æternum non dissipabitur, & regnum ejus alteri populo non tradetur: comminet autem & consumet universa regna hæc, & ipsum stabit in æternum: atque hoc quoque ejusdem Prophetæ: Et dedit ei potestatem, & honorem, & regnum: & omnes populi, tribus, & lingue ipsi servient: potestas æterna que non auferetur, & regnum ejus quod non corrumpetur. Vides omnem omnino extremitatem & determinationem à regno

Dan. 2. 44.

Dan. 7. 14. 17.

Davidis & à regno Christi excludi. Unde Gabriel Angelus apud Lucam: Dabit illi Dominus Deus sedem David patris ejus, & regnabit in domo Jacob in æternum: & regni ejus non erit finis. Nempe hæc pertinent ad ea quæ attulimus Prophetarum prædicta, quibus non hunc affinxisset sensum Evangelista, nisi communi omnium consensu sic intelligi solita hoc tempore fuissent. Perperam ergo Grotius testimonium hoc Christianis eripit, nec quicquam aliud hic significatum esse vult, quam temporarii Davidis regni diuturnitatem, quæ annorum quingentorum spatium excessit. Ad Jesum item illud congruit: Ipse ædificabit domum nomini meo; Ecclesiam videlicet, quæ Domus symbolo sæpe in Libris sacris exprimitur. Sic David in Psalmis: Domum tuam decet sanctiando, Domine. Sic Angelus apud Lucam: Et regnabit in Domo Jacob in æternum. Sic Paulus ad Timotheum: Ut scias quomodo oporteat te in Domo Dei conversari, quæ est Ecclesia Dei vivi. Ergo hæc Nathanis vaticinatio, tanquam Christum Jesum sine dubio præmonstrans, à Paulo usurpatur: Cui enim dixit aliquando Angelorum, Filius meus es tu, ego hodie genui te? & rursum: Ego ero illi in Patrem, & ipse erit mihi in Filium?

Luc. 1. 33.

2. Reg. 7. 23.

Psalm. 92. 5.

Luc. 1. 33.

1. Tim. 3. 15.

Ebr. 1. 5.

Defenditur
testimonium
ex Isa. 11.
1. & seq.

*II. Si quis Isaiæ prædictum, quod ex undecimo capite attulimus, ut Jesum Jesse prognatum esse probaremus, alio detorqueere pareat quam ad Messiam, refragantes Judæos omnes experietur, ut supra demonstravimus in septima Propositione. Messiam certe Germis, & Floris, & Virgæ, & Radicis symbolis sæpe à Prophetis expressum ostendemus infra in hoc Parallelismo, & iisdem quoque à Novi Testamenti Scripturibus Jesum fuisse signatum. Spiritum Domini super Jesum requievit manifeste indicio declaravit Deus, tum cum Spiritus Dei descendit sicut columba, & venit super eum recens à Johanne baptizatum. Stetit Jesus in signum populorum, quod & de eo post Isaiam futurum prædixit Simeon: Ecce postus est hic in ruinam, & in resurrectionem multarum in Israël, & in signum cui contradicetur. Ipsum gentes deprecari ceperunt, tum cum ad eum vocatæ. Apostolis dicto audientes fuerunt. Judicavit in justitia pauperes, ita ut Justus **εὐδαιμόνιος** sit dictus. Percussit terram virga oris sui, & spiritu labiorum suorum interfecit impium: bellator quippe Jesus. Idem tamen pacificus, quod lupi & agni, pardi & hœdi concordia Isaias significavit. Quæ omnia suis locis apparebunt in hoc Parallelismo.*

Luc. 2. 34.